Абрҳо - ғубори пойҳои Худо

Парвардигор оҳиста хашмгин ва қудрати бузург дорад, ва шариронро тамоман сафед намекунад.
Худованд роҳи Худро дар гирдбод ва дар тӯфон нигоҳ медорад,
ва абрҳо ғубори пойҳои Ӯ ҳастанд. Наҳум 1:3

Панҷтабор

Ман камоншакли Худро дар абр мегузорам, ва он нишонаи аҳде байни Ман ва замин хоҳад буд. Ва ҳангоме ки Ман абреро бар замин меорам, камоншакл дар абр намоён хоҳад шуд. Ва камон дар абр хоҳад буд; ва Ман ба он нигоҳ хоҳам кард, то ки аҳди абадии байни Худо ва ҳар махлуқи зинда ва ҳар махлуқи рӯи заминро ба ёд орам. Ҳастӣ 9:13-14,16

Ва Худованд рӯзона дар сутуни абр пешопеши онҳо мерафт, то ки роҳро ба онҳо нишон диҳад; ва шабона дар сутуни оташ, то ки ба онҳо рӯшноӣ диҳад; то ки шабу рӯз роҳ раванд. Ӯ рӯзона сутуни абр ва шабона сутуни оташро аз пеши қавм дур накард (Хуруҷ 13:21-22) .

Ва фариштаи Худо, ки пешопеши ӯрдугоҳи Исроил мерафт, аз ақиби онҳо гузашта, ба қафои онҳо рафт; ва сутуни абр аз пеши онҳо дур шуда, дар ақиби онҳо истод. Ва он дар миёни ӯрдугоҳи мисриён ва ӯрдугоҳи Исроил қарор гирифт, ва барои онҳо абр ва торикӣ буд, вале шабона ба онҳо рӯшноӣ медод, ба тавре ки тамоми шаб яке ба дигаре наздик намешуд. Ва чунин воқеъ шуд, ки поси субҳгоҳӣ Худованд аз сутуни оташ ва абр ба лашкари мисриён нигарист ва лашкари мисриёнро ба изтироб овард, Хуруҷ 14:19-20,24

Ва ҳангоме ки Ҳорун ба тамоми ҷамоати банӣ-Исроил сухан меронд, онҳо ба сӯи биёбон нигоҳ карданд, ва инак, ҷалоли Худованд дар абр зоҳир шуд. Хуруҷ 16:10

Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Инак, Ман дар абрҳои ғафс назди ту меоям, то ки қавм вақте ки Ман бо ту сухан меронам, бишнаванд ва ба ту то абад бовар кунанд». Ва Мусо суханони қавмро ба Худованд нақл кард. Ва рӯзи сеюм, субҳ, раъду барқ ва раъду барқ, ва абри ғафс бар кӯҳ пайдо шуд, ва садои карнай бағоят баланд шуд, ба тавре ки тамоми қавме ки дар ӯрдугоҳ буданд, ба ларза омаданд. Хуруҷ 19: 9,16

Ва Мусо ба кӯҳ баромад ва абр кӯҳро пӯшонд. Ва ҷалоли Худованд бар кӯҳи Сино сокин шуд, ва абр шаш рӯз онро пӯшонд; ва дар рӯзи ҳафтум Ӯ Мусоро аз миёни абр хонд. Ва Мусо ба миёни абр даромада, ба кӯҳ баромад; ва Мусо чил рӯз ва чил шаб дар кӯҳ буд (Хуруҷ 24:15-16,18) .

Ва ҳангоме ки Мусо ба хайма даромад, сутуни абрӣ фуромада, дар назди дари хайма истод, ва Худованд бо Мусо сухан гуфт. Ва тамоми мардум сутуни абрро дар назди дарвозаи хайма диданд ва тамоми мардум бархоста, ҳар кас дар дари хаймаи худ ибодат кард. Хуруҷ 33:9-10

Ва Худованд дар абр фуруд омад ва дар он ҷо бо ӯ истод ва исми Худовандро эълон кард. Хуруҷ 34:5

Он гоҳ абр хаймаи ҷамоатро пӯшонд ва ҷалоли Худованд хаймаро пур кард. Ва Мусо натавонист ба хаймаи ҷамоат дарояд, зеро ки абр бар он қарор гирифт ва ҷалоли Худованд хаймаро пур кард. Ва ҳангоме ки абр аз болои хайма боло рафт, банӣ-Исроил дар тамоми сафарҳои худ пеш рафтанд: Аммо агар абр боло намерафт, то рӯзе ки он боло рафт, роҳ намерафтанд. Зеро абри Худованд рӯзона бар хайма буд, ва оташ шабона дар назари тамоми хонадони Исроил дар тамоми сафарашон бар он буд. Хуруҷ 40: 34-38

Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба бародарат Ҳорун бигӯ, ки ҳар вақт ба ҷои муқаддас дар дохили парда пеши сарпӯши кафорат, ки бар сандуқи сандуқ аст, надарояд, зеро ки Ман дар абр бар сарпӯши кафорат зоҳир хоҳам шуд». Ва ӯ бухурро дар оташ пеши Худованд мегузорад, то ки абри бухур сарпӯши кафоратеро, ки бар тахти шаҳодат аст, пӯшонад, то ки ӯ намирад. Левӣ 16: 2,13

Ва дар рӯзи барпо кардани хайма абр хаймаро, яъне хаймаи шаҳодатро, пӯшонд; ва шомгоҳон то субҳ дар хайма чизе монанди намуди оташ буд. Ҳамеша чунин буд: абр рӯзона онро мепӯшонд, ва шабона намуди оташ. Ва ҳангоме ки абр аз хайма боло рафт, баъд аз он банӣ-Исроил равона шуданд; ва дар ҷое ки абр қарор гирифт, банӣ-Исроил хаймаҳои худро барпо карданд. Бо фармони Худованд банӣ-Исроил равона шуданд ва бо фармони Худованд хайма заданд; то даме ки абр бар хайма қарор гирифт, онҳо дар хаймаҳои худ қарор мегирифтанд. Ва вақте ки абр рӯзҳои зиёде бар хайма таваққуф мекард, банӣ-Исроил фармони Худовандро риоя мекарданд ва кӯч намекарданд. Ва чунин шуд, ки вақте ки абр чанд рӯз бар хайма буд, мувофиқи фармони Худованд, онҳо дар хаймаҳои худ мемонданд ва мувофиқи фармони Худованд, онҳо сафар мекарданд. Ва чунин шуд, ки абр аз шом то субҳ истода, абр субҳ боло мерафт, онҳо сафар мекарданд: хоҳ рӯзона бошад, хоҳ шаб, ки абр боло мерафт, онҳо сафар мекарданд. Ё хоҳ ду рӯз, хоҳ моҳ ё хоҳ сол, ки абр бар хайма истода, бар он мемонд, банӣ-Исроил дар хаймаҳои худ мемонданд ва сафар намекарданд; аммо вақте ки он боло мерафт, онҳо сафар мекарданд. Ададҳо 9:15-22

Ва дар рӯзи бистуми моҳи дуюм, дар соли дуюм, абр аз хаймаи шаҳодат бардошта шуд. Ва банӣ-Исроил аз биёбони Сино сафар карданд; ва абр дар биёбони Форон қарор гирифт. Ва абри Худованд рӯзона бар онҳо буд, вақте ки онҳо аз ӯрдугоҳ берун мерафтанд. Ададҳо 10:11-12,34

Ва Худованд дар абр фуруд омад ва бо ӯ сухан гуфт, ва аз Рӯҳе ки бар ӯ буд, гирифта, ба ҳафтод пир дод; ва вақте ки Рӯҳ бар онҳо қарор гирифт, онҳо нубувват карданд ва қатъ нашуданд. Ададҳо 11:25

Ва Худованд дар сутуни абр фуромада, дар назди дари хайма истод ва Ҳорун ва Марямро хонд, ва ҳарду берун омаданд. Ва абр аз хайма дур шуд; ва инак, Марям махавӣ ва сафеди барфӣ шуд; ва Ҳорун ба Марям нигарист, ва инак, вай махавӣ буд. Ададҳо 12:5,10

Ва онҳо инро ба сокинони ин замин хоҳанд гуфт, зеро онҳо шунидаанд, ки Ту Худовандо, ки дар миёни ин қавм ҳастӣ, ва Ту Худовандо, рӯ ба рӯ дида мешавӣ, ва абри Ту бар онҳо истодааст, ва Ту пешопеши онҳо меравӣ, рӯзона дар сутуни абр ва шабона дар сутуни оташ. Ададҳо 14:14

Ва ҳангоме ки ҷамоат бар зидди Мусо ва Ҳорун ҷамъ омаданд, ба сӯи хаймаи ҷамоат нигоҳ карданд, ва инак, абр онро пӯшонид ва ҷалоли Худованд зоҳир шуд. Ададҳо 16:42

Ки Ӯ пеш аз шумо дар роҳ мерафт, то ки барои шумо ҷое барои хайма задан пайдо кунад, шабона дар оташ, то ба шумо нишон диҳад, ки бо кадом роҳ бояд равед, ва рӯзона дар абр. Такрори Шариат 1:33

Ва шумо наздик омадед ва дар зери кӯҳ истодаед; ва кӯҳ то миёнаи осмон бо оташ месӯхт, бо торикӣ, абрҳо ва торикии ғафс. Такрори Шариат 4:11

Ин суханонро Худованд ба тамоми ҷамоати шумо дар кӯҳ аз миёни оташ, абр ва торикии ғафс бо овози баланд гуфт ва дигар чизе илова накард. Ва онҳоро дар ду лавҳаи сангин навишта, ба ман дод. Такрори Шариат 5:22

Ва Худованд дар хайма дар сутуни абр зоҳир шуд; ва сутуни абр бар дари хайма истода буд. Такрори Шариат 31:15

Таърих

Эй Худовандо, вақте ки Ту аз Сеир берун омадӣ, вақте ки аз саҳрои Адӯм берун омадӣ, замин ба ларза омад, ва осмон мерехт, ва абрҳо об мерехтанд. Доварон 5:4

Ва Ӯ торикиро дар гирду атрофи худ хаймаҳо, обҳои торик ва абрҳои ғафси осмон сохт. 2 Подшоҳон 22:12

Ва Ӯ мисли нури субҳ, вақте ки офтоб тулӯъ мекунад, хоҳад буд, ҳатто субҳи беабр, мисли алафи нарме, ки аз замин мерӯяд, аз дурахши соф пас аз борон. 2 Подшоҳон 23:4

Ва ҳангоме ки коҳинон аз макони муқаддас берун омаданд, абр хонаи Худовандро пур кард, ва коҳинон аз сабаби абр натавонистанд барои хизмат истода, хизмат кунанд, зеро ки ҷалоли Худованд хонаи Худовандро пур карда буд. 1 Подшоҳон 8:10-11

Ва дар дафъаи ҳафтум ӯ гуфт: «Инак, абри хурде аз баҳр берун меояд, мисли дасти одам». Ва ӯ гуфт: «Баромада, ба Аҳъоб бигӯ: «Аробаатро омода кун ва поён фаро, то ки борон туро бознадорад». Ва дар ин миён осмон торик шуд ва абрҳо ва шамол ба амал омаданд ва борони сахт борид». Ва Аҳъоб савор шуда, ба Изреъил рафт. 1 Подшоҳон 18:44-45

Ва карнайнавозон ва сарояндагон якдилона садо баланд карданд, то ки Худовандро ҳамду сано гӯянд ва шукр гӯянд; ва вақте ки онҳо бо карнайҳо, санҷҳо ва асбобҳои мусиқӣ овози худро баланд карда, Худовандро ҳамду сано хонда, мегуфтанд: «Зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки марҳамати Ӯ то абад аст», ва он гоҳ хона пур аз абр шуд, яъне хонаи Худованд; ва коҳинон аз сабаби абр натавонистанд барои хизмат истода, хизмат кунанд, зеро ки ҷалоли Худованд хонаи Худоро пур карда буд. 2 Вақоеънома 5:13-14

Ва Ту онҳоро рӯзона бо сутуни абрӣ ва шабона бо сутуни оташ роҳнамоӣ мекардӣ, то роҳеро, ки бояд мерафтанд, равшан гардонӣ. Аммо Ту бо раҳмати фаровони Худ онҳоро дар биёбон тарк накардӣ; сутуни абр рӯзона аз онҳо ҷудо нашуд, то онҳоро дар роҳ роҳнамоӣ кунад; ва сутуни оташ шабона, то ба онҳо равшанӣ ва роҳеро, ки бояд мерафтанд, нишон диҳад. Наҳемё 9:12,19

Шеър

Бигзор торикӣ ва сояи марг онро фаро гирад; абре бар он қарор гирад; бигзор торикии рӯз онро тарсонад. Айюб 3:5

Чунон ки абр фурӯ рафта, нопадид мешавад, ончунон касе ки ба гӯр меравад, дигар боло нахоҳад рафт. Айюб 7:9

Гарчанде ки ҷалоли ӯ ба осмон баланд шавад ва сараш ба абрҳо бирасад, вале ӯ мисли саргини худ то абад нобуд хоҳад шуд; онҳое ки ӯро дидаанд, хоҳанд гуфт: «Ӯ куҷост?» Айюб 20: 6-7

Ва ту мегӯӣ: «Худо чӣ гуна медонад? Оё Ӯ метавонад тавассути абрҳои торик доварӣ кунад?» Абрҳои ғафс барои ӯ пӯшишанд, ки намебинанд; ва ӯ дар атрофи осмон роҳ меравад» (Айюб 22:13-14).

Ӯ обҳоро дар абрҳои ғафси Худ ҷамъ мекунад, ва абр дар зери онҳо намешиканад. Ӯ рӯи тахти Худро нигоҳ медорад ва абрҳои Худро бар он паҳн мекунад. Айюб 26:8-9

Даҳшатҳо бар ман фуруд омадаанд; онҳо ҷонамро мисли боди таъқиб мекунанд; ва некии ман мисли абр гузашт. Айюб 30:15

Ба осмон нигоҳ кун ва бубин; ва абрҳоеро, ки аз ту болотаранд, бубин. Айюб 35:5

Ки абрҳо онро фаровон мерезанд ва бар инсон мепошанд. Ва касе метавонад паҳншавии абрҳоро ё садои хаймаи ӯро дарк кунад? Ӯ нурро бо абрҳо мепӯшонад ва ба он амр медиҳад, ки бо абре, ки дар миёни онҳост, нур напошад. Айюб 36:28-29,32

Ҳамчунин бо обёрӣ абрҳои ғафсро хаста мекунад, абрҳои дурахшони худро пароканда мекунад. Оё ту медонӣ, ки кай Худо онҳоро ҷойгир кард ва нури абрҳои худро равшан кард? Оё ту мувозинати абрҳоро, корҳои аҷоиби Ӯро, ки дар дониш комил аст, медонӣ? Ва акнун одамон нури дурахшонеро, ки дар абрҳост, намебинанд, балки бод мегузарад ва онҳоро пок мекунад. Айюб 37:11,15-26,21

Вақте ки Ман абрро либоси он ва торикиро печонидаи он сохтам, оё ту метавонӣ овози худро ба абрҳо баланд кунӣ, то ки обҳои фаровон туро пӯшонанд? Кист, ки абрҳоро бо ҳикмат шумурда тавонад? Ё кӣ метавонад шишаҳои осмонро нигоҳ дорад, Айюб 38:9,34,37

Ӯ торикиро макони пинҳонии худ гардонд; айвони ӯ дар гирду атрофи худ обҳои торик ва абрҳои ғафси осмон буданд. Аз дурахше, ки пеши ӯ буд, абрҳои ғафси ӯ, сангҳои жола ва ангишти оташ, мегузаштанд. Забур 18:11-12

Эй Худованд, раҳмати Ту дар осмон аст, ва садоқати Ту то абрҳо мерасад. Забур 36:5

Зеро ки эҳсони Ту бар осмон бузург аст ва ростии Ту бар абрҳо. Забур 57:10

Ба Худо қувват диҳед; ҷалоли Ӯ бар Исроил аст, ва қуввати Ӯ дар абрҳост. Забур 68:34

Абрҳо об рехтанд, осмон садо баровард, тирҳои Ту низ ба берун парвоз карданд. Забур 77:17

Рӯзона онҳоро бо абр ва тамоми шаб бо нури оташ роҳнамоӣ мекард, гарчанде ки Ӯ ба абрҳо аз боло амр фармуда буд ва дарҳои осмонро кушода буд, Забур 78:14,23

Абрҳо ва торикӣ гирдогирди Ӯст; адолат ва инсоф маскани тахти Ӯст. Забур 97:2

Ӯ дар сутуни абрӣ бо онҳо сухан ронд; онҳо шаҳодати Ӯро ва дастуротеро, ки Ӯ ба онҳо дода буд, риоят карданд. Забур 99:7

Ки шуоъҳои ҳуҷраҳои Худро бар об мегузорад; ки абрҳоро аробаи Худ мегардонад; ки бар болҳои бод роҳ меравад. Забур 104:3

Ӯ абрро барои пӯшиш паҳн кард, ва оташро барои равшан кардани шаб. Забур 105:39

Зеро ки эҳсони Ту бар осмон бузург аст, ва ростии Ту то абрҳо мерасад. Забур 108:4

Ки осмонро бо абрҳо мепӯшонад, барои замин борон омода мекунад, бар кӯҳҳо алаф мерӯёнад. Забур 147:8

Бо дониши Ӯ умқҳо шикофта мешаванд ва абрҳо шабнамро мерезанд. Масалҳо 3:20

Вақте ки Ӯ абрҳоро дар боло барқарор кард, вақте ки чашмаҳои вартаро мустаҳкам кард: Масалҳо 8:28

Дар нури чеҳраи подшоҳ ҳаёт аст; ва лутфи ӯ мисли абри борони охирин аст. Масалҳо 16:15

Ҳар кӣ бо тӯҳфаи бардурӯғ худро фахр кунад, мисли абр ва боди беборон аст. Масалҳо 25:14

Агар абрҳо пур аз борон бошанд, худро бар замин мерезанд; ва агар дарахт ба самти ҷануб ё ба самти шимол афтад, дар ҷое ки дарахт меафтад, он ҷо хоҳад буд. Касе ки шамолро мушоҳида мекунад, кишт намекунад; ва касе ки абрҳоро мушоҳида мекунад, дарав намекунад». Воиз 11: 3-4

Дар ҳоле ки офтоб, на нур, на моҳ, на ситорагон торик намешаванд, ва абрҳо пас аз борон барнамегарданд: Воиз 12:2

Профетҳо

Ва Худованд бар ҳар маскан, кӯҳи Сион ва бар ҷамъомадҳои он рӯзона абр ва дуд, ва шабона дурахши оташи фурӯзон хоҳад офарид, зеро ки бар тамоми ҷалол сипар хоҳад буд. Ишаъё 4:5

Ва онро хароб хоҳам кард; он бурида ва кофта нахоҳад шуд; балки хорҳо ва буттаҳо хоҳанд баромад; ва ба абрҳо амр хоҳам дод, ки борон бар он наборанд. Ишаъё 5:6

Ман аз баландиҳои абрҳо боло хоҳам рафт; Ман мисли Ҳаққи Таоло хоҳам буд. Ишаъё 14:14

Зеро ки Парвардигор ба ман чунин гуфт: «Ман истироҳат хоҳам кард ва дар манзили худ мисли гармии соф бар алафҳо ва мисли абри шабнам дар гармии дарав назар хоҳам кард». Ишаъё 18:4

Бори Миср. Инак, Худованд бар абрҳои тез савор шуда, ба Миср меояд; ва бутҳои Миср дар ҳузури Ӯ ба ҳаракат меоянд, ва дили Миср дар миёни он об мешавад. Ишаъё 19:1

Ту садои бегонагонро мисли гармии ҷои хушк паст хоҳӣ кард; ҳатто гармии сояи абр; шохаи бадхоҳон паст хоҳад шуд. Ишаъё 25:5

Ман гуноҳҳои туро мисли абри ғафс нест кардаам, ва гуноҳҳои туро мисли абр нест кардаам; сӯи Ман баргард, зеро ки Ман туро раҳонидаам. Ишаъё 44:22

Инҳо кистанд, ки мисли абр парвоз мекунанд ва мисли кабӯтарон ба тирезаҳои худ? Ишаъё 60:8

Инак, ӯ мисли абрҳо хоҳад омад, ва аробаҳояш мисли тундбод хоҳанд буд, ва аспҳояш аз уқобҳо тезтаранд. Вой бар мо, зеро ки мо тороҷ шудаем. Ирмиё 4:13

Чӣ гуна Худованд дар ғазаби Худ духтари Сионро бо абрҳо пӯшонидааст ва зебоии Исроилро аз осмон ба замин фурӯ рехтааст ва дар рӯзи хашми Худ курсии пои Худро ба ёд наовардааст! Навҳаҳо 2:1

Ту худро бо абр пӯшонидаӣ, то ки дуои мо аз он нагузарад. Навҳаҳо 3:44

Ва ман нигоҳ кардам, ва инак, тундбоде аз шимол берун омад, абри бузурге ва оташе, ки худро печонида буд, ва дурахше гирду атрофаш буд, ва аз миёни он мисли ранги каҳрабо, аз миёни оташ берун омад. Мисли намуди камон дар абр дар рӯзи борон, намуди дурахши гирду атроф низ чунин буд. Ин намуди ҷалоли Худованд буд. Ва ҳангоме ки онро дидам, бар рӯи худ афтодам ва овози касеро шунидам, ки сухан мегуфт. Ҳизқиёл 1: 4,28

Ва ҳафтод мард аз пирони хонадони Исроил дар пеши онҳо истода буданд, ва дар миёни онҳо Язанё ибни Шофон истода буд, ки ҳар кас бухур дар дасташ дошт; ва абри ғафси бухур боло рафт. Ҳизқиёл 8:11

Ва каррубиён дар тарафи рости хона истода буданд, вақте ки он мард даромад; ва абр ҳавлии дохилиро пур кард. Он гоҳ ҷалоли Худованд аз болои каррубӣ боло рафта, бар остонаи хона истод; ва хона аз абр пур шуд, ва ҳавлӣ аз дурахши ҷалоли Худованд пур шуд. Ҳизқиёл 10: 3-4

Зеро ки он рӯз наздик аст, ҳатто рӯзи Худованд наздик аст, рӯзи абрӣ; он замони халқҳо хоҳад буд. Дар Таҳафнеҳес низ рӯз торик хоҳад шуд, вақте ки Ман дар он ҷо юғҳои Мисрро бишканам, ва ғурури қуввати он аз байн хоҳад рафт; ва барояш абре хоҳад пӯшид, ва духтаронаш ба асирӣ хоҳанд рафт. Ҳизқиёл 30: 3,18

Ва ҳангоме ки туро хомӯш кунам, осмонро мепӯшонам ва ситорагонашро торик хоҳам кард; офтобро бо абр мепӯшонам, ва моҳ нури худро нахоҳад дод. Ҳизқиёл 32:7

Чунон ки чӯпон рамаи худро дар рӯзе ки дар миёни гӯсфандони парокандаи худ аст, ҷустуҷӯ мекунад,ончунон Ман гӯсфандони Худро ҷустуҷӯ хоҳам кард ва онҳоро аз ҳар ҷое ки дар рӯзи абрнок ва торик пароканда шудаанд, раҳо хоҳам кард. Ҳизқиёл 34:12

Ту мисли тӯфон боло хоҳӣ рафт ва хоҳӣ омад, мисли абре заминро хоҳӣ пӯшонд, ту ва ҳамаи фавҷҳоят, ва мардуми зиёде бо ту. Ва ту мисли абре бар зидди қавми Ман, Исроил, хоҳӣ омад, то заминро пӯшонад; дар рӯзҳои охир чунин хоҳад шуд, ва Ман туро бар замини Худ хоҳам овард, то ки халқҳо Маро бишносанд, вақте ки ман дар ту, эй Ҷуҷ, дар пеши назари онҳо тақдис ёбам. Ҳизқиёл 38: 9,16

Дар рӯъёҳои шаб дидам, ва инак, касе мисли Писари Одам бо абрҳои осмон меояд ва назди Қадимтарин рӯзҳо меояд, ва ӯро пеши Ӯ оварданд. Дониёл 7:13

Эй Эфроим, бо ту чӣ кунам? Эй Яҳудо, бо ту чӣ кунам? Зеро некии ту мисли абри субҳ аст ва мисли шабнами барвақт нопадид мешавад. Ҳушаъ 6:4

Пас, онҳо мисли абри субҳ ва мисли шабнами барвақт, ки гузаранда аст, мисли коҳе, ки бо гирдбод аз фарш берун меравад, ва мисли дуди дудкаш хоҳанд буд. Ҳушаъ 13:3

Рӯзи торикӣ ва тирагӣ, рӯзи абрҳо ва торикии ғафс, мисли субҳе ки бар кӯҳҳо паҳн шудааст: қавми бузург ва қавӣ; мисли он ҳаргиз набудааст ва баъд аз он дигар нахоҳад буд, ҳатто то солҳои зиёд. Юил 2:2

Парвардигор оҳиста хашмгин ва қудрати бузург дорад, ва шариронро тамоман сафед намекунад; Парвардигор роҳи худро дар гирдбод ва тӯфон нигоҳ медорад, ва абрҳо ғубори пойҳои Ӯ ҳастанд. Наҳум 1:3

Он рӯз рӯзи хашм аст, рӯзи андӯҳ ва тангӣ, рӯзи харобӣ ва харобӣ, рӯзи торикӣ ва тирагӣ, рӯзи абрҳо ва торикии ғафс, Сафанё 1:15

Аз Худованд дар вақти борони охирин борон пурсед; то ки Худованд абрҳои дурахшонро ба вуҷуд орад ва ба онҳо борони фаровон диҳад, ба ҳар алафи саҳро. Закарё 10:1

Инҷилҳо

Ҳанӯз ӯ сухан мегуфт, ки абри дурахшоне онҳоро бо сояаш фаро гирифт ва овозе аз абр баромад, ки мегуфт: «Ин Писари азизи Ман аст, ки Ман аз Ӯ хушнудам; ба Ӯ гӯш диҳед». Матто 17:5

Ва он гоҳ аломати Писари Одам дар осмон зоҳир хоҳад шуд; ва он гоҳ ҳамаи қабилаҳои рӯи замин мотам хоҳанд гирифт, ва Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрҳои осмон меояд. Матто 24:30

Исо ба вай гуфт: « Ту гуфтӣ; аммо Ман ба шумо мегӯям, ки баъд аз ин Писари Одамро хоҳед дид, ки дар дасти рости Қудрат нишастааст ва бар абрҳои осмон меояд». Матто 26:64

Ва абре онҳоро соя андохт; ва овозе аз абр баромад, ки мегуфт: «Ин Писари Маҳбуби Ман аст; Ӯро бишнавед». Маркӯс 9:7

Ва он гоҳ Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрҳо меояд. Марқӯс 13:26

Исо гуфт: « Ман ҳастам; ва шумо Писари Одамро хоҳед дид, ки дар тарафи рости Қудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд». Марқӯс 14:62

Ҳангоме ки ӯ ин суханонро мегуфт, абре пайдо шуда, онҳоро соя андохт; ва ҳангоме ки онҳо ба абр даромаданд, тарсиданд. Ва овозе аз абр баромад, ки мегуфт: «Ин аст Писари Маҳбуби Ман; ӯро бишнавед». Луқо 9: 34-35

Ва ӯ ба мардум низ гуфт: « Вақте ки шумо абреро аз ғарб мебинед, дарҳол мегӯед: "Борон меборад" ва чунин мешавад». Луқо 12:54

Ва он гоҳ Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абр меояд. Луқо 21:27

Вақте ки ӯ инро гуфт, дар ҳоле ки онҳо менигаристанд, боло бурда шуд, ва абре Ӯро аз назари онҳо дур кард. Аъмол 1:9

Номаҳо

Ҳамчунин, эй бародарон, ман намехоҳам, ки шумо бехабар бошед, ки ҳамаи падарони мо дар зери абр буданд ва ҳама аз баҳр гузаштанд; Ва ҳама дар абр ва дар баҳр ба Мусо таъмид гирифтанд; 1 Қӯринтиён 10: 1-2

Он гоҳ мо, ки зиндаем ва боқӣ мондаем, бо онҳо дар абрҳо бурда хоҳем шуд, то ки Худовандро дар ҳаво пешвоз гирем; ва мо ҳамеша бо Худованд хоҳем буд. 1 Таслӯникиён 4:17

Пас, азбаски мо низ бо чунин абри шоҳидон иҳота шудаем, биёед ҳар бори гарон ва гуноҳеро, ки ба осонӣ моро фаро мегирад, як сӯ гузорем ва бо сабр дар мусобиқае, ки дар пеши мост, давон-давон тай кунем. Ибриён 12:1

Инҳо чашмаҳои беоб ҳастанд, абрҳое ки бо тӯфон бурда мешаванд; барои онҳо тумани торикӣ то абад нигоҳ дошта шудааст. 2 Петрус 2:17

Инҳо доғҳое дар зиёфатҳои хайрхоҳонаи шумо ҳастанд, вақте ки бо шумо зиёфат мекунанд ва бе тарс худро мехӯранд: абрҳо беобанд, ки аз бод ронда мешаванд; дарахтоне ки меваашон хушк шудааст, бесамар, ду маротиба мурда, решакан шудаанд; Яҳудо 1:12

Ваҳй

Инак, Ӯ бо абрҳо меояд, ва ҳар чашм Ӯро хоҳад дид, ва онҳое низ, ки Ӯро сӯрох карданд; ва ҳамаи қабилаҳои рӯи замин дар ҳаққи Ӯ нола хоҳанд кард. Ҳамин тавр, омин. Ваҳй 1:7

Ва фариштаи пурқудрати дигареро дидам, ки аз осмон фуруд омад, бо абр пӯшида шуда буд; ва рангинкамон бар сараш буд, ва чеҳрааш мисли офтоб ва пойҳояш мисли сутунҳои оташин буд. Ваҳй 10:1

Ва онҳо овози баландеро аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: «Ба ин ҷо бароед». Ва онҳо дар абр ба осмон баромаданд; ва душманонашон онҳоро диданд. Ваҳй 11:12

Ва ман нигоҳ кардам, ва инак абри сафед, ва бар абр касе монанди Писари Одам нишастааст, ки бар сараш тоҷи тиллоӣ ва дар дасташ доси тез дорад. Ва фариштаи дигар аз маъбад берун омада, бо овози баланд ба Нишинандаи абр нидо кард: «Доси худро ба кор андоз ва дарав кун, зеро вақти дарав расидааст; зеро ки ҳосили замин пухтааст». Ва Нишинандае ки бар абр нишастааст, доси Худро бар замин андохт; ва замин даравида шуд». Ваҳй 14: 14-16

Апокриф

Баъд аз ин абрҳои обӣ аз пеши ман гузаштанд ва бо тӯфон борони зиёде фиристоданд; ва вақте ки борони тӯфонӣ гузашт, қатраҳо ором монданд. 2 Эзра 4:49

Аммо оё барои касе, ки дар хатар аст, ба ин чизҳо ворид шудан осонтар аст, аз он ки мисли абр аз ҷаҳон гузарад ва чизҳоеро, ки дар рӯзҳои охир рӯй медиҳанд, набинад? Ва ӯ ба ман ҷавоб дода, гуфт: 2 Эзра 13:20

Инак, абрҳо аз шарқ ва аз шимол то ҷануб, ки диданашон хеле даҳшатнок аст, пур аз хашм ва тӯфон. Ва шамолҳои сахт аз шарқ хоҳанд омад ва онро хоҳанд кушод; ва абре, ки Ӯ бо хашм бардошта буд ва ситорае, ки барои тарсондан ба самти шарқ ва ғарб барангехта буд, нобуд хоҳад шуд. Абрҳои бузург ва пурқудрат пур аз хашм ва ситора хоҳанд шуд, то ки тамоми замин ва сокинони онро тарсонанд; ва онҳо бар ҳар макони баланд ва баланд ситораи даҳшатнок хоҳанд рехт, 2 Эзро 15:34 , 39-40

Ва номи мо бо мурури замон фаромӯш хоҳад шуд, ва ҳеҷ кас аъмоли моро дар ёд нахоҳад дошт, ва умри мо мисли абр гузар хоҳад кард ва мисли туман пароканда хоҳад шуд, ки бо нурҳои офтоб ронда мешавад ва бо гармии он фаро гирифта мешавад. Ҳикмати Сулаймон 2:4

Он гоҳ раъду барқҳои рост ба самти осмон парвоз хоҳанд кард ва аз абрҳо, мисли камони хуб кашидашуда, ба нишона парвоз хоҳанд кард. Ҳикмати Сулаймон 5:21

Яъне абре, ки бар ӯрдугоҳ соя меандохт; ва дар ҷое ки об дар пеши он меистод, замини хушк пайдо мешуд; ва аз баҳри Сурх роҳе бе монеа ва аз ҷӯйбори пурталотум майдони сабз: Ҳикмати Сулаймон 19:7

Вақте ки шахси сарватманд сухан мегӯяд, ҳар кас забони худро нигоҳ медорад ва бубинед, ки ӯ чӣ мегӯяд, онро ба абрҳо ситоиш мекунанд; аммо агар камбағал сухан гӯяд, мегӯянд: «Ин кист?» Ва агар ӯ пешпо хӯрад, ба сарнагун кардани ӯ ёрӣ медиҳанд. (Экклесиастикус 13:23)

Ман аз даҳони Худои Таоло берун омадам ва заминро мисли абр пӯшонидам. Ман дар баландиҳо маскан гирифтам ва тахти ман дар сутуни абрӣ аст. Экклесиастикус 24:3-4

Ҳар кӣ ба Худованд хизмат кунад, бо лутфу марҳамат пазируфта мешавад ва дуои ӯ ба абрҳо мерасад. Дуои фурӯтанон абрҳоро сӯрох мекунад ва то он даме ки он наздик шавад, тасаллӣ нахоҳад ёфт ва то он даме ки Худои Таоло одилона доварӣ кунад ва доварӣ кунад, нахоҳад рафт. Раҳмат дар вақти андӯҳ ҳатмист, мисли абрҳои борон дар вақти хушксолӣ. Экклесиастикус 35:16-17,20

Бо ин ганҷҳо кушода мешаванд ва абрҳо мисли паррандаҳо парвоз мекунанд. Бо қудрати бузурги худ абрҳоро мустаҳкам мекунад ва сангҳои жоларо майда мекунад. Экклесиастикус 43:14-15

Ӯ овози Худро ба ӯ шунавонд ва ӯро ба абрҳои торик бурд, ва пеши назари Ӯ ба ӯ аҳком дод, яъне шариати ҳаёт ва дониш, то ки ба Яъқуб аҳдҳои худро ва ба Исроил аҳкоми худро таълим диҳад. (Экклесиаст 45:5)

Ӯ мисли ситораи субҳ дар миёни абр ва мисли моҳ дар вақти пурра буд; мисли офтобе, ки бар маъбади Худои Таоло медурахшад, ва мисли рангинкамоне, ки дар абрҳои дурахшон нур мепошад; ва мисли дарахти зайтуни зебое, ки мева медиҳад, ва мисли дарахти сарв, ки ба абрҳо мерасад. (Экклесиастикус 50:6-7,10)

Кист, ки ба осмон сууд карда, онро гирифта, аз абрҳо поён овардааст? Борух 3:29

Ва вақте ки Худо ба абрҳо амр медиҳад, ки бар тамоми ҷаҳон гузаранд, онҳо он чиро, ки ба онҳо амр шудааст, иҷро мекунанд. Номаи Ирмиё 1:62

Эй барқҳо ва абрҳо, Худовандро муборакбод гӯед: Ӯро ситоиш кунед ва аз ҳама болотар то абад баланд бардоред. Дуои Азарё 1:51

Вақте ки ин кор анҷом ёфт ва замоне фаро расид, ки офтоб, ки қаблан дар абр пинҳон шуда буд, дурахшид, оташи бузурге афрӯхт, ки ҳама дар ҳайрат монданд (2 Маккабис 1:22).

Он гоҳ Худованд ин чизҳоро ба онҳо нишон хоҳад дод, ва ҷалоли Худованд зоҳир хоҳад шуд, ва абр низ, чунон ки дар замони Мусо зоҳир шуда буд, ва чунон ки Сулаймон мехост, ки ин макон бо эҳтиром тақдис карда шавад. 2 Маккабис 2:8

Ҳанӯх

Ба тобистон ва зимистон нигоҳ кун, ки чӣ тавр тамоми замин аз об пур аст ва абрҳо, шабнам ва борон бар он меборад. Ҳанӯх 2:3

Ва бединии зиёде ба миён омад ва онҳо зино карданд, ва гумроҳ шуданд ва дар ҳама роҳҳои худ фосид шуданд. Семяза ҷоду ва решаканкуниро таълим дод, Армарос ҳалли ҷодуҳоро, Баракиҷал астрологияро таълим дод, Кокабел бурҷҳоро, Эзеккэл дониши абрҳоро, Аракиел нишонаҳои заминро, Шамсиел нишонаҳои офтобро ва Сариел масири моҳро таълим дод. Ва ҳангоме ки одамон мурданд, онҳо фарёд заданд ва фарёди онҳо ба осмон расид... Ҳанӯх 8:2

Ва рӯъё ба ман чунин нишон дода шуд: Инак, дар рӯъё абрҳо маро даъват карданд ва туман маро даъват кард, ва ҳаракати ситорагон ва барқҳо маро тезониданд ва маро ба шитоб оварданд, ва бодҳо дар рӯъё маро ба парвоз андохтанд ва маро ба боло бардоштанд ва ба осмон бурданд. Ҳанӯх 14:8

Ман бодҳоро дар рӯи замин дидам, ки абрҳоро бардошта мерафтанд; ман роҳҳои фариштагонро дидам; ман дар охири замин фалаки осмонро дар боло дидам. Ҳанӯх 18:5

Мисли ҷӯйбори фаровоне, ки ба самти шимолу ғарб ҷорӣ мешуд, боис шуд, ки абрҳо ва шабнам аз ҳар тараф боло раванд. Ҳанӯх 28:3

Ва дар он ҷо чашмонам асрори барқ ва раъду барқ ва асрори бодҳоро, ки чӣ гуна онҳо барои паҳн кардани замин тақсим мешаванд, ва асрори абрҳо ва шабнамро дидам, ва дар он ҷо дидам, ки онҳо аз куҷо ба он ҷо мераванд ва аз куҷо замини хокӣ пур мешаванд. Ва дар он ҷо ман ҳуҷраҳои пӯшидаеро дидам, ки аз онҳо бодҳо тақсим шудаанд, ҳуҷраи жола ва бодҳо, ҳуҷраи туман ва абрҳо, ва абрҳои он аз ибтидои ҷаҳон бар рӯи замин паҳн шудаанд. Ҳанӯх 41:3-4

Ва рӯҳи шабнам дар канори осмон маскан дорад ва бо ҳуҷраҳои борон алоқаманд аст ва ҷараёни он зимистон ва тобистон аст; ва абрҳои он ва абрҳои туман бо ҳам пайвастанд ва яке ба дигаре медиҳад. Ҳанӯх 60:20

Ва аз дарвозаи миёна ба самти мустақим саломатӣ, борон ва шабнам ва шукуфоӣ меоянд; ва аз дарвозаи сеюм дар ғарб абр ва сармо, барф ва борон, шабнам ва малаххо меоянд. Ҳанӯх 76:11

Ва қисмати чорум, ки шимол ном дорад, ба се қисм тақсим мешавад: қисми аввал барои масканҳои одамон аст; ва қисми дуюм баҳрҳои об, вартаҳо, ҷангалҳо, дарёҳо, торикӣ ва абрҳоро дар бар мегирад; ва қисми сеюм боғи адолатро дар бар мегирад. Ҳанӯх 77:3

Кошки чашмонам абрҳои об мебуданд, то ки бар ту гиря кунам ва ашкҳоямро мисли абрҳои об рехтам, то ки аз андӯҳи дилам ором гирам! Ҳанӯх 95:1

Ва Ӯ ҳар абр ва туман ва шабнам ва боронро барои шаҳодат бар зидди шумо даъват хоҳад кард, зеро ки ҳамаи онҳо аз сабаби шумо боздошта мешаванд, то бар шумо фуруд оянд ва гуноҳҳои шуморо дар хотир нигоҳ доранд. Ҳанӯх 100:11

Ва ман дар он ҷо чизеро мисли абри ноаён дидам; зеро аз сабаби умқи он ман наметавонистам ба он нигоҳ кунам, ва ман алангаи оташро дидам, ки дурахшон медурахшид ва чизҳое мисли кӯҳҳои дурахшон давр мезаданд ва ба ин сӯ мепечиданд. Ҳанӯх 108:4

Ҷашер

Ва ба ӯ гуфт: «Акнун писари худро, писари ягонаатро, ки дӯст медорӣ, бигир ва ба замини Мӯриё рав ва ӯро дар он ҷо барои қурбонии сӯхтанӣ бар яке аз кӯҳҳое, ки ба ту нишон дода мешавад, пешкаш кун, зеро дар он ҷо ту абр ва ҷалоли Худовандро хоҳӣ дид. Ва сутуни оташе ба ӯ зоҳир шуд, ки аз замин то осмон мерасид ва абри ҷалол бар кӯҳ ва ҷалоли Худованд дар абр зоҳир шуд. Ва Иброҳим ба Исҳоқ гуфт: «Эй писарам, оё ту дар он кӯҳе мебинӣ, ки мо аз дур мебинем, он чиро, ки ман бар он мебинам?» Ва Исҳоқ ба падараш ҷавоб дод: «Ман мебинам ва инак сутуни оташ ва абр ва ҷалоли Худованд бар абр дида мешавад». Яшер 23:2,42-44

Ва ҷалоли Худованд бар кӯҳи Сино қарор гирифт ва Ӯ Мусоро хонд, ва Мусо дар миёни абр омада, ба кӯҳ баромад. Яшер 82:8

Ва дар рӯзи бистуми моҳ абр аз хаймаи шаҳодат дур карда шуд. Дар он вақт банӣ-Исроил сафари худро аз биёбони Сино идома доданд ва онҳо се рӯз сафар карданд ва абр бар биёбони Форон қарор гирифт; дар он ҷо хашми Худованд бар Исроил аланга гирифт, зеро онҳо

Худовандро бо талаб кардани хӯрок аз Ӯ ба хашм оварда буданд, то ки онҳо бихӯранд. Яшер 83:25-26

Ва Худованд дар хайма дар сутуни абр зоҳир шуд, ва сутуни абр дар даромадгоҳи хайма истода буд. Яшер 87:2

Ҷашнвораҳо

Ва Мусо ба кӯҳи Худо баромад, ва ҷалоли Худованд бар кӯҳи Сино маскан гирифт, ва абр шаш рӯз онро пӯшонд. Ва Ӯ дар рӯзи ҳафтум аз миёни абр Мусоро хонд, ва намуди ҷалоли Худованд мисли оташи фурӯзон дар болои кӯҳ буд. Юбилейҳо 1:2-3

Зеро дар рӯзи аввал Ӯ осмонҳоро, ки дар боло ҳастанд, ва замин ва обҳо ва ҳамаи арвоҳеро, ки пеши Ӯ хизмат мекунанд, — фariштагони ҳузур ва фариштагони муқаддасӣ, ва фариштагони рӯҳи оташ ва фариштагони рӯҳи бодҳо, ва фариштагони рӯҳи абрҳо ва торикӣ, ва барф ва жола ва сармо, ва фариштагони садоҳо, ва раъду барқ, ва фариштагони рӯҳҳои сармо ва гармӣ, ва зимистон ва баҳор ва тирамоҳ ва тобистон ва ҳамаи арвоҳҳои махлуқоти Ӯ, ки дар осмон ва замин ҳастанд, офарид; Ӯ варта ва торикиро шом ва шаб, ва рӯшноиро, субҳ ва рӯзро, ки бо дониши дили Худ омода кардааст. Юбилейҳо 2:2

Ӯ камони Худро дар абр гузошт, то нишонаи аҳди абадӣ бошад, ки дигар тӯфоне бар замин рӯй надиҳад, ки онро дар тамоми рӯзҳои замин нобуд кунад. Юбилейҳо 6:16

Ва абрҳои зоғон барои фурӯ бурдани тухмӣ омаданд ва Абром пеш аз он ки онҳо ба замин нишинанд, ба пешвози онҳо давид ва пеш аз он ки онҳо ба замин нишинанд, то тухмиро бихӯранд, ба онҳо фарёд зад ва гуфт: «Фуромадан накунед, ба ҷое ки омадаед, баргардед», ва онҳо баргаштанд. Ва Ӯ дар он рӯз абрҳои зоғонро ҳафтод маротиба баргардонд, ва аз ҳамаи зоғҳо дар тамоми замине, ки Абром дар он ҷо буд, ҳатто як нафар ҳам дар он ҷо маскан нагирифт. Юбилейҳо 11:18-19

Китобҳои гумшудаи Китоби Муқаддас

«Аммо вақте ки ман мерафтам», - гуфт Юсуф, - «ба ҳаво нигоҳ кардам ва абрҳоро дидам, ки дар ҳайрат мондаанд ва паррандагони осмон дар миёни парвози худ меистанд». (Provewailion 13:2)

Он гоҳ абри дурахшон ғорро соя кард ва момодоя гуфт: «Имрӯз ҷони ман бузург аст, зеро чашмонам чизҳои аҷоибро диданд ва наҷот барои Исроил оварда шуд». Аммо ногаҳон абр дар ғор ба нури бузурге табдил ёфт, то чашмони онҳо онро таҳаммул накунанд. (Provevangelion 14:10-11)

Мо то ҳол дар ин ҷо будем ва маргро начашидаем, аммо ҳоло дар арафаи омадани Антихрист бармегардем, бо аломатҳо ва мӯъҷизаҳои илоҳӣ мусаллаҳ шуда, бо ӯ дар ҷанг мубориза мебарем ва дар Ерусалим аз ҷониби ӯ кушта мешавем ва пас аз се рӯзу ним дубора зинда ба абрҳо мебароем. Инҷили Никӯдимус 20:4

Он гоҳ мардум тӯдаро оташ заданд; гарчанде ки аланга хеле калон буд, ба вай нарасид, зеро Худо ба вай раҳм кард ва аз замин оташи бузурге ва аз боло абре баровард, то борон ва жолаи фаровон борад; Аъмоли Павлус ва Текла 5:15

Аммо моҳиҳо (гӯсолаҳои баҳрӣ) вақте ки равшанӣ ва оташро диданд, кушта шуданд ва дар рӯи об шино карда мурданд ва абри оташ Текларо иҳота кард, ба тавре ки ҳайвонҳо ба вай наздик шуда наметавонистанд, одамон низ бараҳнагии ӯро надиданд (Аъмоли Павлус ва Текла 9:9).

Вақте ки вай аз он ҷо рафт, ба Селевкия рафт ва бисёриҳоро дар дониши Масеҳ равшан кард. Ва абри дурахшон ӯро дар сафараш роҳнамоӣ кард. Ва баъд аз расидан ба Селевкия, вай ба маконе берун аз шаҳр, ки тақрибан як фурлонг дур буд, рафт, зеро аз сокинони он ҷо метарсид, зеро онҳо бутпараст буданд. Ва ӯро (аз абр) ба кӯҳе бо номи Каламон ё Родеон бурданд. Дар он ҷо солҳои зиёд монд ва васвасаҳои зиёди шайтонро аз сар гузаронд, ки бо ёрии Масеҳ онҳоро бо роҳи шоиста таҳаммул кард. Аъмоли Павлус ва Текла 10:11-14

Мо дар фаҳмиши худ ноқис будем; сангҳо ва чӯб, тилло ва нуқра ва мисро, ки кори дастони одамӣ буд, ибодат мекардем; ва тамоми ҳаёти мо ҷуз марг набуд. Аз ин рӯ, вақте ки мо бо торикӣ фаро гирифта шуда будем ва чунин туман дар пеши чашмонамон буд, мо ба боло нигоҳ кардем ва бо иродаи Ӯ абреро, ки моро иҳота карда буд, дур кардем. Зеро Ӯ ба мо раҳм кард ва бо дили Худ ба мо рӯ оварда, моро наҷот дод; зеро ки дар мо хато ва харобиҳои зиёдеро дид; ва дид, ки мо умеди наҷот надорем, балки танҳо ба воситаи Ӯ. 2 Клемент ба Қӯринтиён 1:7-9

Ва мард бо зан на мард ва на зан аст; — Ӯ инро дар назар дорад; ӯ хашми моро мард ва шаҳвати моро зан меномад. Пас, вақте ки мард ба чунин ҳолате мерасад, ки на ба яке ва на ба дигаре аз инҳо тобеъ аст (ки ҳарду, аз сабаби паҳншавии урфу одат ва тарбияи бад, ақлро тира ва торик мекунанд), балки баръакс, туманеро, ки аз онҳо пайдо мешавад, пароканда карда, пур аз шарм аст, бо тавба ҳам рӯҳ ва ҳам рӯҳи худро дар итоати ақл муттаҳид мекунад; пас, чунон ки Павлус мегӯяд, дар мо на мард ва на зан ҳаст. 2 Клемент ба Қӯринтиён 5:4-6

Пас, чунон ки ӯ дар рӯи замин буд, ҳамон тавре хоҳад буд, ки ба яҳудиён пештар амр дода шуда буд, ки ду бузро баробар ва одилона бигиранд, то ки вақте онҳо Наҷотдиҳандаи моро дар абрҳои осмон мебинанд, аз намуди бузҳо дар ҳайрат монанд. Номаи умумии Барнаббо 6:12

Китобҳои фаромӯшшудаи Адан

Аммо вақте ки Шайтони маккор онҳоро дид, ки ба боғ мераванд, лашкари худро ҷамъ кард ва дар абр пайдо шуд, то онҳоро фиреб диҳад. 1 Китоби Одам ва Ҳавво 28:1

Худо ба ман гуфт: «Агар қуввати роҳ рафтан надошта бошӣ, ман абреро мефиристам, то туро барад ва дар даромадгоҳи ғори онҳо фуруд оварад; он гоҳ абр бармегардад ва туро дар он ҷо мегузорад. Ва агар онҳо бо ту биёянд, ман абреро мефиристам, то ту ва онҳоро барад. Сипас Ӯ ба абр фармон дод, ва он маро бардошт ва маро назди ту овард; ва сипас баргашт.» 1 Китоби Одам ва Ҳавво 60:23-25

Вақте ки Ҳанӯх ба писаронаш гуфт, ки фариштагон ӯро ба болҳои худ бардошта, ба осмони аввал бардоштанд ва бар абрҳо гузоштанд. Ва ман дар он ҷо нигоҳ кардам, ва боз боло нигоҳ

кардам, ва осмонро дидам, ва онҳо маро бар осмони аввал гузоштанд ва баҳри хеле бузургеро, ки аз баҳри заминӣ бузургтар аст, ба ман нишон доданд. Асрори Ҳанӯх 3:1

Ва дар ин ҷо ман ба поён нигоҳ кардам ва ганҷҳои барф ва фариштагонеро дидам, ки анборҳои даҳшатноки худро нигоҳ медоранд ва абрҳоеро, ки аз куҷо мебароянд ва ба он ҷо мераванд. Асрори Ҳанӯх 5:1

Ва яке аз сафи фариштагон, ки бо сафи зери ӯ буд, рӯй гардонида, фикри ғайриимконеро ба сар овард, ки тахти худро аз абрҳои болои замин болотар гузорад, то ки дар мартабааш бо қудрати ман баробар шавад. Асрори Ҳанӯх 29:3

(Ҷумъа) Дар рӯзи шашум ман ба ҳикмати худ амр додам, ки инсонро аз ҳафт шакл офарам: якум, гӯшташ аз замин; ду, хунаш аз шабнам; се, чашмонаш аз офтоб; чор, устухонҳояш аз санг; панҷ, ақлаш аз суръати фариштагон ва аз абр; шаш, рагҳояш ва мӯяш аз алафи замин; ҳафт, ҷони ӯ аз нафаси ман ва аз бод. Асрори Ҳанӯх 30:10

Ту суханони лабони маро мешунавӣ, чунон ки ман суханони Худовандро шунидам, мисли раъду барқи шадид, ки пайваста бо абрҳои афрӯхта меомад. Асрори Ҳанӯх 39:7

Ва ман доираи офтобро чен кардам ва нурҳои онро чен кардам, соатҳоро шумурдам, инчунин ҳама чизҳоеро, ки дар рӯи замин мегузаранд, навиштам. Ман чизҳоеро навиштам, ки ғизо дода мешаванд, ва ҳама тухмиҳои кошташуда ва коштанашуда, ки замин мерӯёнад, ва ҳама растаниҳо, ҳар алаф ва ҳар гул, ва бӯйҳои хуши онҳо, ва номҳои онҳо, ва маконҳои абрҳо, ва таркиби онҳо, ва болҳои онҳо, ва чӣ гуна онҳо борон ва қатраҳои борон меоранд. Ва ман ҳама чизро таҳқиқ кардам ва роҳи раъду баркро навиштам ва онҳо ба ман калидҳо ва посбонони онҳоро, баромади онҳоро, роҳи рафтани онҳоро нишон доданд; он бо занҷир бо андоза (нармӣ) озод карда мешавад, ки мабодо бо занҷири вазнин ва зӯроварӣ абрҳои хашмгинро ба замин партояд ва ҳама чизҳои рӯи заминро нобуд кунад. Ман ганҷҳои барф ва анборҳои сард ва ҳавои сардро навиштам ва ман нигоҳбони калиди мавсими онҳоро мушоҳида кардам, ки ӯ абрҳоро бо онҳо пур мекунад ва ганҷҳоро тамом намекунад. Асрори Ҳанӯх 40:5-7

Таъқибкунандагони ман хоҳанд омад ва маро нахоҳанд дид: абри торикӣ бар чашмони онҳо хоҳад афтод; ва ҳавои ғафси торикӣ онҳоро тира хоҳад кард: Одаҳои Сулаймон 5:4-5

Шабнами Худовандро дар оромӣ бар ман рехт; ва абри сулҳро бар сарам баровард, ки маро доимо посбонӣ мекард; он барои ман наҷот буд; ҳама чиз ба ларза омад ва онҳо ба ҳарос афтоданд; Одаҳои Сулаймон 35:1-3

Зеро мувофиқи бузургии Худои Таоло, Ӯ маро чунин офаридааст; ва мисли нав шудани Худ маро нав кард; ва маро аз камоли Худ тадҳин кард: Ва ман яке аз ҳамсоягони Ӯ шудам; ва даҳонам мисли абри шабнам кушода шуд, ва дилам мисли ҷӯйбори адолат рехт, ва дастрасии ман ба Ӯ дар сулҳ буд; ва ман аз ҷониби Рӯҳи ҳукумати Ӯ мустаҳкам шудам. Ҳалелуя. Одис аз Сулаймон 36:5-8

Осмонҳо дар айёми ӯ шодӣ хоҳанд кард, ва замин шодӣ хоҳад кард, ва абрҳо шодӣ хоҳанд кард; ва дониши Худованд мисли оби баҳрҳо бар замин рехта хоҳад шуд; ва фариштагони ҷалоли ҳузури Худованд аз Ӯ шод хоҳанд шуд. Аҳди Левӣ 5:18-20